

Наталія Уїллрайт Ключник світів

Глава перша

Полковник поліції Св'ятопятов схилився над відірваною жіночою рукою. Роздроблену кістку передпліччя оточували розірвані стрічки м'яких тканин. На перший погляд складалося враження, ніби спочатку її зламали, а потім з силою відірвали від тулуба. Але, незважаючи на трупні плями і блідий колір, рука виглядала бездоганно. Доглянута шкіра, тонкі пальчики з ошатним манікюром. На великому пальці золотий перстень з величезним бордовим каменем. Так би мовити: «Застали зненацька, але я не впала пальцями в бруд». Св'ятопятов представив картинку у себе в голові з балакучою рукою і мимоволі посміхнувся.

— Що такого веселого ви знайшли, шановний Олександрє Миколайовичу, у відірваній частини тіла? — запитав одягнений в цивільне чоловік.

— Ааа, ось і стерв'ятники злетілися, — простягнув Св'ятопятов. — Щось ви довго, ми вже зачекалися.

— Я приїхав ще хвилин двадцять тому, в почуття ВАШИХ підопічних приводив, — відповів чоловік. — Непритомніє молодь. Це ми з вами

надивилися за роки служби, а для них труп побачити справжній стрес.

— Так ви ж «лікар» не по живим, а по тим, хто дух випустив, — зі знущальною ноткою вимовив полковник.

— Єхидствуйте-єхидствуйте, Олександр Миколайович, тільки все одно без нашого брата ваші розслідування можна в довгий короб відкладати, як нерозкриті.

— Ой та годі. Що тут розслідувати? І так видно жіноча рука, начебто молода, начебто не бідна, — відповів Св'ятоп'ятов.

— Ось-ось «начебто». А я відбитки зніму, скребки візьму, проведу аналізи необхідні. Завтра будете знати про труп все: вік, ім'я, де живе, хто родичі, — судмедексперт клацнув язиком і поліз в свій чемоданчик за гумовими рукавичками.

— Так, — погодився Св'ятоп'ятов, — без вас, Дмитро Родимович, нам нікуди. Тільки ось все одно робота у вас противна.

Полковник скривився і відійшов убік. Судмедексперт щось відповів йому вслід, але Олександр Миколайовичу було вже не до того. З-за повороту виїхав мікроавтобус місцевого телеканалу новин.

— Ось, стерво! — вилаявся неголосно полковник і попрямував напереріз автомобілю.

Мікроавтобус різко загальмував. З вікна

висунулася опухла фізіономія водія. Він голосно нецензурно вилаявся на служителя закону, який перегородив йому шлях.

— Ти що, зовсім сором розгубив!? — закричав у відповідь Св'ятоп'ятков. — Я тебе зараз на три доби заберу за водіння в нетверезому стані!

Водій, мабуть, розгледів крізь опухлі повіки зірочки на погонах, тому засунув голову назад. Тим часом з мікроавтобуса вийшла вже немолода жінка, одягнена в дуже тісний костюм брудно-рожевого кольору. Товстий шар пудри підкреслювала зачіска, закручена в старомодний височенний начіс. «Дама в рожевому» підійшла до полковника і з важністю заявила:

— Шановний! Раджу не перешкоджати нашій знімальній групі. У нас завдання від самого генерального директора телекомпанії!

Св'ятоп'ятков від такого нахабства з боку представниці ЗМІ покрився червоними плямами.

— Шановна! Мені все одно, хто Вам давав якісь завдання! На цій ділянці головний я! Якщо хочете отримати інформацію про подію, то нехай ваш телеканал пише офіційний лист в прес-службу Міністерства внутрішніх справ! — роздратовано відповів полковник.

Дама роздула пухкі щоки. Її дрібні поросячі оченята забігали з боку в бік.

— Я вам ще покажу! — крикнула вона

Св'ятопятову, розвертаючись до мікроавтобуса.

Завантажившись в автомобіль, мадам одразу почала телефонувати по мобільному телефону.

— Ларкін! — покликав полковник молоденького поліцейського. — Іди сюди!

Хлопець підійшов до Св'ятопятова.

— Призначаю тебе на пост доглядача за телевізійниками! Стеж, щоб вони не пролізли з іншого боку. Якщо хоча б один з них вийде з автівки, скажеш. Все зрозумів?

— Так точно! — закричав Ларкін і попрямував убік мікроавтобуса.

Св'ятопятов не полюбляв сутичок з настирливими працівниками мас-медіа. На його щастя приїхала журналістка старого гарту. Сказали офіційний лист, значить офіційний лист. Була б на її місці молода представниця ЗМІ, полковник міг би не вистояти сутичку. Вони напористі, ще нічого не бояться, беруть нахабством і гучними прізвищами. Цього разу йому пощастило. Але тепер найкраще буде швидше очистити місце злочину. Зазвичай телевізійники по одному не з'являються. А з натовпом працівників засобів масової інформації полковнику ніяк не впоратися. Тому Св'ятопятов поспішив повернутися до відірваної руки. Над нею вже попрацював його колега.

Полковник зі спину підійшов до судмедексперта.

— Як ідуть справи у нашого доктора?

Дмитро Родимович гикнув і тихенько вилаявся.

— Не добре, Олександр Миколайович, зі спини підходити, коли людина занурена в свої думки, — буркотливо відповів судмедексперт.

Полковник посміхнувся.

— Ех, Дімка, скільки ми з тобою вже працюємо? Років двадцять п'ять?

— Мені здається більше, років двадцять сім або навіть тридцять, — відповів Дмитро Родимович.

Судмедексперт склав інструменти в свій чемоданчик, піднявся і обтрусив з коліна пил.

Незважаючи на немолодий вік, Дмитро Родимович Поленко виглядав струнким підтягнутим чоловіком. Його густе чорне волосся зовсім небагато на скронях торкнула сивина. І, якби не його манера одягатися, то ніхто б не сказав, що йому вже під п'ятдесят. Твідовий, коричневого кольору костюм, старомодні стоптані туфлі, окуляри в товстій оправі — додавали йому ще років десять. Але Поленко ніколи не турбувався за свій зовнішній вигляд. Він присвятив себе роботі і тільки їй. Три вищі освіти, ступінь доктора наук, значний послужний список — все це могло б зробити його заможним дідусем з хорошою пенсією. Але тридцять років тому, ще зеленим юнаком, він прийшов в поліцію. З того часу залишився вірним своєму вибору. І це незважаючи

на те, що йому не раз пропонували високі посади в іноземних дослідницьких інститутах.

Зовсім по-іншому прожив свої п'ятдесят років Олександр Миколайович Св'ятоп'ятов. Полковник, як і Дмитро Родимович, поступив на службу в віці двадцяти років. Так склалося, що вони опинилися в одному відділенні, а потім по роботі йшли разом. Але, якщо доктор присвятив себе кар'єрі, то у полковника трохи інша історія. Олександр Миколайович полюбляв гучні компанії і різного роду гулянки. На одній з них познайомився зі своєю майбутньою дружиною. І вже в двадцять три роки став татом чудової дівчинки Дарини. Але, навіть з появою улюбленої доньки не став розсудливим. Відрядження, застілля, коханки — все це призвело до того, що у тридцять років він несподівано для себе опинився вільним від шлюбних уз. Дружина не збиралася більше терпіти постійні нерозумні витівки свого чоловіка. В один чарівний день вона зібрала речі і пішла, а через деякий час подала на розлучення. Олександр Миколайович не відразу усвідомив, що означає залишитися без сім'ї, а коли став розсудливим, було вже пізно. Колишня дружина знову вийшла заміж. З того моменту Св'ятоп'ятов вирішив присвятити своє життя доньці. Полковник більше не одружився і не завів дітей. Дариночка стала єдиною жінкою в світі, яку він плекав. Всі здобуті звання заради того, щоб отримати

зв'язки і хорошу платню. В результаті донька забезпечена всім: елітний європейський університет, квартира в престижному районі, якісна марка автомобіля. Такий насичений подіями спосіб життя залишив свій відбиток на зовнішності Олександра Миколайовича. У свої п'ятдесят років він заробив повноту, частково облісів, а без окулярів погано бачив, хоча і відмовлявся носити їх на людях.

— Як вам, Дмитро Родимович, пропозиція, щоб зібратися на нейтральній території і обговорити цю відірвану руку? Посидимо, горілочку вип'ємо. Курочку гриль купимо, а? А то, якось давно не траплялося у нас з вами посиденьок, — запропонував Св'ятоп'ятов своєму другові.

Дмитро Родимович посміхнувся, він не був любителем випити, але під гарну закуску та із старим другом, чому б і ні.

— А я і не відмовлюся, — відповів судмедексперт на запрошення. — Тільки ось зроблю роботу, проведу розтин і відразу до вас з результатами.

— Тільки не затягуй, а то горілка охолоне, — тихо мовив полковник.

— Та не затягну, ще весь день попереду, — закінчив розмову Дмитро Родимович.

Він потиснув Св'ятоп'ятову руку, а після дав розпорядження своїм молодшим помічникам запакувати відірвану частину тіла в мішок і віднести

в «труповозку».

Олександр Миколайович подивився на годинник. Дійсно, тільки сьома ранку, а ясно як опівдні. Ось вона — справжня весна. Перші теплі дні, коли після довгої сірої зими починається просвітлення. Коли похмурі снігові хмари міняються місцями з ніжно блакитним прозорим небом. Небом, яке відпочило за зиму і тепер надихає своєю свіжістю. Сонце ще не з'явилося над висотними будинками, але вже освітило все навколо.

Св'ятоп'ятов набрав повні легені теплого повітря. Приємний настрій заповнив тіло. Він озирнувся навколо. Співробітники правоохоронних органів згорталися. До Олександра Миколайовича підійшла дівчина-слідчий.

— Олександр Миколайович, ми перевірили околиці. Крім відірваної руки більше нічого не знайшли. Проте, до ранку понеділка я підготую перший звіт про виконану роботу.

Валерія Анатоліївна струнка, висока блондинка з довгим каре. Лера не вважає себе красунею, але точно знає магію своїх зелених очей. Жоден чоловік не може встояти, коли вона вмикає чарівність погляду. Але, незважаючи на жіночність, Валерія більшу частину свого часу проводить на роботі. У свої тридцять років вона єдина дівчина-слідчий у відділенні і одна з наймолодших співробітниць. Тому всі колеги ставляться до неї з

повагою. Їй вдається успішно розкривати найскладніші справи, навіть зі статусом: «Особливо небезпечно». Св'ятоп'ятков цінить працездатність своєї підлеглої. Зі свого боку полковник намагається надати всі умови для якісної роботи загальної улюблениці.

— Добре, Лерочка, дякую, — з ніжністю в голосі відповів Олександр Миколайович.

Вони попрощалися. Слідчий залишила місце злочину разом з криміналістами. Провулок спорожнів. Навколо стало тихо-тихо. Якби не весняне сонце, то оточення нагадувало б декорації до фільмів жахів. Вузкий апендикс колись був відгалуженням багатолюдної вулиці. Тут в ХІХ сторіччі по обидва боки рясніли особняки заможних панів. З того часу споруди так і залишилися, але перестали служити житлом. Будинки занепали, стіни частково обвалилися, а вулиця перестала існувати на мапі. Тепер це всього-на-всього неживий глухий кут, оточений з усіх боків похмурими стінами з чорними очами вікон.

Св'ятоп'ятков зіщулився і нагальним кроком попрямував до свого автомобіля. Тільки зараз він згадав про представників ЗМІ. Мікроавтобуса не виявилось на тому місці, де полковник востаннє його бачив. Відповідальний Ларкін поїхав зі своїми колегами. Дивно, що не відзвітував, коли телевізійники залишили місце злочину. Невже вони

так легко здалися? На них не схоже, але мучити себе здогадками полковник не став. Його більше хвилював злочин, який вирвав його з теплих обіймів сну. По дорозі до автомобіля Св'ятоп'ятов розмірковував про подію. Він не розумів, чому тільки рука? Де решта тіла? Чому немає навколо крові? Причому, її взагалі ніде немає. Що за перстень на пальці? І чому ця прикраса залишилася недоторканою? Так, ставлячи собі десятки питань, Св'ятоп'ятов дійшов до автомобіля. Його старенький запорошений «Мерседес», мирно припаркований між «Рендж Ровером» і останньою моделлю «Тойоти», виглядав якось убого. Св'ятоп'ятов почав протискувати своє повне тіло в проміжок між «Мерседесом» і близько припаркованим до його автомобіля англійським позашляховиком.

— Хто так паркується? — бурчав він. — Автівок дорогущих накупили з правами, а мізків немає.

Полковник зробив видих і насилу сів на сидіння водія. Заведений двигун видав приємне бурчання. Св'ятоп'ятов виїхав з парковки на проїжджу частину. Він відкрив вікно. У кабінку залетів веселий весняний вітер. Навколо прокидалося місто. Промінчики сонця заглядали в вікна будинків, піднімаючи сонних мешканців квартир. Як ведмеді після сплячки, вони виповзали зі своїх зимових притулків. Обережно, ніби не